

[Wihjelm]

mindste af, hvad der egentlig passerede. Resultatet er naturligvis også, at flere politividner får særlige betingelser for at samstemme deres forklaringer.

Det må i høj grad forundre, hvis justitsministeren vil forsvare en sådan praksis, som bygger på, at afhøring af almindelige vidner tjener et særligt formål og må opfylde særlige betingelser, for at retten kan danne sig et indtryk af vidnets iagttagelsesevne og troværdighed, formål og betingelser, som ikke skal være opfyldt, når talen er om politividner.

Og der ses i hvert fald ikke at være grundlag for en sådan skelnen i gældende retsplejelov.

Tværtimod skal det erindres, at man med retsplejereformen i 1978 angiveligt tilsigtede en højere grad af ligestilling mellem anklager og forsvarer.

Jeg er opmærksom på, at retsplejelovens § 745 forbyder forsvareren at gøre sine vidner bekendt med politiets rapportmateriale.

Denne bestemmelse fortolkes endog så strengt, at den endda udelukker, at vidnet får mulighed for at opfriske sin viden med hensyn til sin egen forklaring til rapporten, selv om grundlaget for en sådan fortolkning synes mere end tvivlsom, jfr. § 180.

På denne baggrund er politividners adgang til at gennemlæse rapporterne helt uantagelig, tilsyneladende uden lovhjæmmel og i hvert fald i strid med 1978-reformens angivelige hensigt.

Besvarelse (2/4 81):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Efter retsplejelovens § 180 skal et vidne, inden han møder i retten, opfriske sin viden om sagen, f. eks. ved at efterse regnskabsbøger, breve eller optegnelser, herunder politirapporter.

Den pågældende bestemmelse giver ikke adgang for et vidne, der er afhørt af politiet, til at læse gengivelsen af forklaringen i rapporten med henblik på at genopfriske sagen inden afgivelse af forklaring i retten. Dette skyldes, at politirapporten indeholder politiets gengivelse af vidneforklaringen.

Spm. nr. 846

Til *industriministeren (25/3 81)* af:

Ole Bernt Henriksen (KF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give vedrørende Det Danske Stålvæværks fremtid?«

Begrundelse

Der har i pressen været forlydender om nye økonomiske vanskeligheder og om påtænkte EF-indgreb mod produktionen på Det Danske Stålvæværk.

Besvarelse (1/4 81):

Industriministeren (Erling Jensen):

Den internationale stålkrise antog i løbet af 2. halvår 1980 karakter af et næsten totalt sammenbrud af stålmarkedet, hvor såvel omsætning som priser faldt voldsomt. Udviklingen førte som bekendt til, at fællesmarkedet for første gang i Kul- og Stålfællesskabets 30-årige historie konstaterede »åbenbar krise« efter traktatens artikel 58. I medfør heraf blev fastsat produktionskvoter og prisregulerende forskrifter, men selv dette drastiske udspil fra Kommissionen har endnu ikke været i stand til at stabilisere stålmarkedet i Europa. Den uddybede stålkrise har givet anledning til store tab for hele den europæiske stålindustri og i flere lande skabt en situation, hvor stålværker enten er nedlagt eller har måttet drastisk reducere deres produktion. Det Danske Stålvæværk er også ramt så hårdt af denne udvikling, at ledelsen har fundet det nødvendigt at tage en sanering af selskabets kapitalgrundlag op til overvejelse. Selskabets likviditet er efter de for mig foreliggende oplysninger tilfredsstillende, men de betydelige låneengagementer, selskabet har påtaget sig i forbindelse med den gennemgribende modernisering af værket, der har fundet sted i de senere år, er i denne situation særdeles tyngende. Ledelsen har orienteret mig om situationen og stillet i udsigt, at den, når de igangværende overvejelser er tilendebragt, vil fremlægge en plan for sanering af selskabets kapitalgrundlag og i den forbindelse meddele, hvilken statslig bistand man finder nødvendig. Regeringen vil, når denne henvendelse foreligger, overveje Stålvæværkets situation, og såfremt regeringen finder, at grundlaget for en statslig medvirken er til stede, fremsætte lovforslag herom i folketinget.

Specielt om EF kan jeg oplyse følgende: